

Az 1885. évi budapesti kiállításról.

Az országos erdészeti szakbizottság végrehajtó bizottsága folyó évi október elsején tartott ülésében mindenekelőtt azon felhívás szövegét állapította meg, melylyel a hazai erdőbirtokosok, erdőgazdák és fakereskedők a kiállításban való részvétele felcszólítandók lesznek. E felhívást előbb egész terjedelmében közöljük, megelőzőleg azonban felemlítjük, hogy a végrehajtó bizottság azon erdőbirtokosokhoz és erdőgazdákhöz, kik az erdészeti csoportba tartozó tárgyakból különös értékű gyűjteményekkel, vagy esetleg ritka példányokkal bírnak, külön is felszándékozik kérni azok beküldésére. Igy a m. k. államvasutak igazgatóságához, mely a vasuti felépítményekhez szükséges faanyagok impregnatiójával többféle érdekes kísérletet tett, felfogja kérni, hogy az impregnálásnál követett eljárást feltüntető berendezéseket és az impregnált anyagokat az erdészeti csoportban kiállítsa. A buzdításnak kétségkívül ez a legcélravezetőbb módja, de teljes sikerre ez is csak akkor vezet, ha a szakbizottság arra nézve, hogy kihez kelljen e tekintetben fordulnia, szaktársaink részéről e lapok útján vagy közvetlenül, ideje korán figyelmeztetve lesz.

Az általános felhívás, melyről előbb szóltunk, így hangzik:

„Az 1885-ik évi budapesti általános kiállítás tervezése által egy felette fontos feladat megoldása tüzetett ki célul az ország érdekeit szolgálni kívánó közönség elé: h a z á n k egész szellemi és anyagi erejének megismertetése és mérlegelése.

Anyagi jólétünk emelésének feltételei kívánják, hogy erőnkkel a termelés minden ágában számot vessünk, hogy minél teljesebben megismerjük azt, a mivel bírunk és a minek hiányát érezzük; hogy megtudjuk mire támaszkodhatunk biztonosan és mit kell pótolnunk késedelem nélkül azon erős verseny

leküzdésére, melyet a hazai termelésnek: a gazdaságnak, iparnak és kereskedelemnek nemcsak az ország határain kívül, hanem itt bent is viselnie kell a külfölddel.

E hazafias cél elérésében a köztevékenység minden tényezőjére nagy és lényeges feladat vár s e feladatot az erdészetnek, őstermelésünk ezen jelentékeny ágának, annál több odaadással s annál szivesebb áldozatkészséggel kell teljesítenie, mert kétségtelen, hogy a közjó érdekében megkivánt tartozásának lerovásával egyuttal saját közvetlen érdekeit is kiváló mértékben előmozdítja.

Magyarország aránylag véve sok és szép erdővel bir, termékei, melyek a külföld hasonló áruival minden tekintetben kiállhatják a versenyt, nemcsak a hazai szükségletet fedezhetik teljesen, de a külföldön is hosszú időközön át keresett cikkeknek vannak hivatva képezni; mindamellet erdőségeink e kincseit ma még nem mindenütt és nem mindig vagyunk képesek úgy értékesíteni, a mint azt a természet által nyújtott kedvező viszonyok s a gazdaság általános helyzete megengednék. Mert termékeink kitünő minősége, készleteink sok helytt meglevő bősége még a hazai fogyasztó közönség előtt sem egészen ismeretesek. Iparágak találhatók még, melyek a külföldről szerzik be készleteiket, csupán azért, mert az idegen anyagot, eléggé tévesen, jobbnak tartják a magyar erdők termékeinél; elhanyagoltnak oly fátfogyasztó vállalatok, melyek kiterjedt erdők értékesíttlenül heverő készleteiben megélhetésük s sok esetben legbiztosabb felvirágzásuk feltételeit birhatnák, ha az érdekeltek tájékoztatlansága nem állná útját a vállalkozói hajlamnak.

Nemcsak az általános közérdek, de az erdőgazdaság fejlődésének legelső feltétele, az értékesítés útjának és módjának kellőbb megismerése is megköveteli tehát, hogy Magyarország erdőbirtokosai és erdőgazdái a legélénkebb érdeklődéssel ve-

gyenek részt e kiállításban, melynek legfőbb célja, alkalmat nyújtani a termelés minden ágának arra, hogy azt, a mivel bir és a mit előállítani képes, teljesen áttekinthető képen bemutathassa azon körök előtt, melyekben fogyasztóit keresnie kell. Kitünő alkalom lesz ez egyszersmind arra is, hogy a termelők kölcsönösen megismérjék egymás viszonyait, s azon változásokat, melyek ujabban a tudomány és gyakorlat fejlesztő befolyása alatt saját működésük terén vagy más fogyasztó iparágak körében keletkeztek, s melyek közvetlenül vagy közvetve őket is hasonló javításokra vagy változásokra ösztönzi úgy a termelés mint az értékesítés terén.

Ezen előnyök fel nem használása helyrehozhatlan hibát képezne az erdőgazdaságra nézve; ezért pillanatig sem kételkedünk, miszerint senki sem fog visszarettenni azon aránylag véve kevés áldozattól, melylyel az ország ezen első általános kiállításában való részvétel járni fog. Meg vagyunk győződve, hogy most, midőn a törvényhozás és az ország intéző körei, napról-napra újabb jeleit adják az erdőgazdaság emelése iránti gondoskodásuknak, maguk az erdőbirtokosok s az erdőgazdaság szolgálatában álló művelt erdőgazdák sem maradnak hátra azon kötelességek teljesítésében, melyeknek elvállalását a hazafias érzésen kívül saját közvetlen érdekeik is megkívánják.

Bizalommal és a siker teljes reményével fordulunk tehát (czimedhez) is, midőn az országos erdészeti szakbizottság nevében teljes tisztelettel felkérjük, hogy az 1885-ik évi kiállítás erdészeti csoportjának létesítéséhez hazafias jóindulattal hozzájárulni s becses elhatározásához képest a kiállítandó tárgyakat a két példányban ide csatolt bejelentő ivre feljegyezni kegyeskedjék.

A kiállításra szánt tárgyak megválasztására nézve szolgáljon tájékozással az erdészetet, erdészeti szakoktatást és a vadászatot felölelő V. csoportnak egyidejűleg közölt részletes

programmja,*) melyhez mi csupán annyit tartunk szükségesnek megjegyezni, hogy közös törekvésünk sikere kívánja, miszerint a kiállításban részt vevők az ezen programban megjelölt tárgyak közül ne csak a kiválóra és értékesre fektessenek súlyt, hanem mindenre a mi az erdőgazdasági üzem valamely ágában habár csak alárendelt mértékben is jelentőséggel bír. Mert célunkat csak úgy érhetjük el, ha az erdőgazdaság állapotáról minden tekintetben hű képet nyújtunk.

Egyébiránt úgy e kérdésben, mint a kiállítással kapcsolatos bármely más ügyben is a legszivesebb készséggel fogunk felvilágosítással szolgálni s egyszersmind megemlítjük, hogy a bejelentő ivatek utolsó oldalán olvasható kiállítási szabályzat értelmében a beküldött tárgyak gondozásáról, a kiállítás tartama alatt, és feltétlenül pontos visszaszolgáltatásáról, avagy kívánat esetére lehető előnyös értékesítéséről, a kiállítás befejezése után, a legteljesebb mértékben gondoskodva lesz.

Végül hazafias kérésünk megújítása mellett hangsúlyozni kívánjuk, hogy a kiállítandó tárgyak bejelentésére határidőül 1883. decemberhó 31-ike tüzetett ki, minélfogva kívánatos, hogy a kiállításban résztvenni szándékozók a megfelelően kitöltött bejelentési ivateket az országos erdészeti szakbizottsághoz (Budapest, Ferencz-József-tér, Nákó-ház) czimezve, még ezen határidő letelte előtt beküldjék, mivel a később bejelentett tárgyak a kiállítási szabályzat értelmében csak nagyobb térdij mellett fogadtatnak el s ezenkívül az elhelyezésnél is kevesebb előnyre számithatnak, mint a megfelelő időben bejelentettek“.

Kelt Budapesten, az 1885-ik évi átalános kiállítás orsz. erdészeti végrehajtó bizottságának 1883. évi októberhó 1-én tartott üléséből.

Horváth Sándor, jegyző.

Bedő Albert, elnök.

*) Lásd az „Erdészeti Lapok“ megelőző füzetének 782. és 783-ik lapját.

E felhíváshoz, mint a szövegből is kivehető, az erdészeti csoport programján kívül, melyet mi már a múlt füzetben közöltünk, két-két példány bejelentő iv lesz csatolva. E bejelentő iven a más csoportokétól való könnyű megkülönböztetés végett zöld színű papírra vannak nyomva s hátlapjukon a kiállítás szabályzatát tartalmazzák. A kitöltésnél különösen a szükségelt térnagyság helyes kiszámítására fordítandó figyelem, mert a téregység után fizetett díjak az erdei termékek által képviselt értékekhez képest tetemesek s így túlságosan nagy terület igénybe vétele mellett a költségek jelentékeny összeget tehetnek ki. Egyébiránt megjegyezzük, hogy nagyobb térfogat igénybe vétele mellett a térdíj azon esetben, ha az a tárgyak értékével nem állana arányban, a szabályzatban megállapítottnál kisebb egység szerint fog felszámíttatni.

Végül mi is ismételjük, hogy a bejelentés határideje 1883. december végén lejár s hogy ennél fogva későbbi bejelentések csak nagyobb térdíj kiszabása mellett fogadtatnak el.

V a d á s z a t i t á r c z a.

Az 1883-ik évi szarvas-cserkészetek a gödöllői udvari vadászterületen.

I.

Gödöllő, 1883. október hóban.

Mint hogy az 1883-iki agancs-cserkészet végére jutottunk és az országos agancskiállításon a gödöllői hirneves agancsok diszes helyüket már elfoglalták, nem mulaszthatom el, hogy az itteni hirneves és rendkívüli cserkészet eredményéről röviden el ne mondjak néhány szót.

Az idei bőgés nem igen mondható kielégítőnek; leginkább talán azért, mert a szeles és meleg időjárás következtében a